

— Можете ли да ни разкажете, кога излезе Василиевъ отъ Одеса, по-рано или по-късно?

— Той излезе по-късно отъ мене.

— Виждахте ли се въ Цариградъ съ него?

— Въ Цариградъ не съмъ се виждалъ. Въ Едрене се виждахъ, но при такива обстоятелства, щото не можахме да говоримъ нищо, защото имаше тамъ други лица емигранти. А на слѣдующия день азъ вече тръгнахъ за България.

— А Василиевъ остана да дойде послѣ ли?

— Спорѣдъ както се говореше въ Одеса, той трѣбваше едновременно да излезъ, но той поискалъ отпущкъ, отпуска му закъснѣ, за това остана не-послѣ.

— Отпущкъ ли взе или командировка?

— Отпущкъ взе отъ командира на полка.

— Въ България гдѣ се срѣщяхте съ Василиева?

— Никадѣ. Само въ Одринъ се срѣщнахъ. Забравихъ да кажа, че отъ Мусевича получихъ писмо, въ което ми казваше, че Василиевъ се виждалъ съ братъ си.

— Тукъ въ България не стана ли между васъ и г-нъ Миларова дума за Василева?

— Стана дума, че той се е отказалъ.

— Не говорихте ли по между си, да го накажете, за гдѣто се е отказалъ? Вие бѣхте се споразумѣли, щото ако нѣкой се откаже да го убие за измама.

— Не помня да сме говорили такова нѣщо.

Чл. Подполк. Кутинчевъ: Вий казахте, че сте се виждали съ Василиева въ Одринъ и не сте могли да се разговорите, прѣдъ видъ, че имало и други емигранти. Нима вий не сте солидарни по между си съ другитѣ емигранти? Какво щѣше да ви попрѣче, ако говорехте?

К. Поповъ: Мислехъ нѣкой да помисли работата на сериозна, да ме прѣдаде въ България и да ме хванатъ като такъвъ, който дѣйствиелно ще извърши убийство.

— Вий защо отбѣгвахте да се срѣщате съ Василиева?

— Азъ за прѣвъ пътъ бѣхъ отишелъ въ Одринъ и като не познавахъ града, не смѣхъ да излизамъ.

— Въ Одеса чували ли сте г-нъ Миларова, да се кара нарочно съ другаритѣ си емигранти, съ цѣлъ да се постави въ таково положение съ тѣхъ, щото да го подозржтъ тѣ като недо-вѣрено лице?